

brädd

i mitt fönster i väster
står hon
vit är hon med utbredda armar
denna natt är hennes mantel blådrömmande
innerskruden är röd

och jag viskar

mina drömstigar
mina
drömstigar

så jag
såjag

sår jag ögonfrön in i stjärnvind

visa mina drömstigar vägen

önskar drömstigarna vara öppna

och jag kan ej skriva till dig det jag upplever

jag kan skriva utförligt
då kanske orden drunknar
i det utförliga
och vem läserlyfter
så många

bokstavar

i sommarnätter

kanske

i det jag gör så orkar raderna

kanske inte läsas av ögonen

då kanske raderna rinner ned

rusar ned i utförsbacke

är en sjö tindrande i månsilvrandehänder

ja, jag vet det är många kanske

kanske

kanske

kan

ske

i livsängen stå de

lyfter dimma

solregn andas

andas nektargömma

binärregn faller mjuka fingrar

mina dagar rinner över brädden

haltar svårt

går böjd

droppar har slutat falla nu

i obehagat ögonblick faller en droppe

mina dagar

rinner
över
bredden

andas ut min röst i mina kupade händer
vandrar trenne varv med månhav
planterar min röst i daggkåpeländ
ser solkärnor klättra uppför väggens fingerspaljé
pärluggla lyfter natt
kolibris vinge rör vid mina slutna läppar
ur bröst porlar ohörda

måsolen lyser väldigt stark i dessa tidender
självlysande

borde vi fråga oss
hur mår vi i våra sällskap
hur mår du i mitt sällskap
av mitt sällskap
hur mår jag i ditt sällskap
av ditt sällskap
rinner du av dig till mig
rinner jag av mig till dig
eller är mötet
må vi mötas i det vi
är

mående

må

må alla dina stunder stråla i är

i livsängen stå de

lyfter dimma
solregn andas
andas nektargömma

binärregn faller mjuka fingrar

du sade jag skulle andas med träden
det har jag alltid gjort
träden är värmandehänder för detta i jordfängsel satta
du sade mig veta
hur skall jag veta
i det vindar ständigt vändas

lyfter ur mina ögon de bränner

där jag sover i sovgemaket lever en ask av snidad elfenben
den gamle sitter med silverblad i hydda av bambu helt nära floden
den asken minns frivandringarna
minns körsbärsträdens inre ro

en gång mötte jag ett väsen vilket sade
hur skulle jag veta
hans kärlek i mötet med hans druckna ögon
var gång saven svällde i hans ådror
tvungen att berusa sig för att röra mig
för att kyssa mina läppar

så många drömskepp seglar förbi
rökridåer discokulor

en gång mötte jag
hur skulle jag kunna

däri fläktes huden upp av fingerbränningar från fordom

är det
mina drömstigar

efterlämnade en doft av skog
hur skulle jag kunna tro din kärlek
ur dina druckna händer

kupar händer
kristallskål klara
läser alla
samt liga
droppljus

minns en stund för längesedan
så längesedan
hur jag vandrade i skogen
det var i sommaren och skogen var tät
ändå andandes
följde stig och myroro vandrade med mig
ljus sipprade ned in
fjärilar dansade med mig
i trädhav ljud fåglar
lämnade stigen och upplevde mossor
så vacker mjuk

skogsblommor
ormbunkar
frid
utan att veta
eller visste jag
steg sjö fram
steg ur kläder och badade naken
så vackert
så belivande
det var jag det var sjö
det var allt och jag i
steg i kläderna och vände åter

och jag släppte mina vingar fria in i morgonvinden

mina mjuka tassar
flyter mjuka med träden

träden sade mig
du är vacker

i tacksamhet andas jag in era ord
ändå kan jag ej likna dem

vid de orden utsagda av mans älskande ögon

din bark andas om mig
lutar mig in i din hjärtfamn

mina
drömsfigar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten